De wending Lieve Soens

‘Ik werd als pasgeboren baby verkocht voor 1 miljoen frank’: getuigenis van Lieve Soens in ‘De nonnen’ maakte veel los bij andere slachtoffers

Lieve Soens.Bron *Irene Van Impe*

Lieve Soens getuigde in *De nonnen* op VTM over haar frauduleuze adoptie door de ‘blauwe zusters’ van Tamar Lommel. Haar mailbox stroomde nadien over met verhalen van lotgenoten. Zelf wacht ze tot hiertoe vergeefs op échte erkenning. ‘Ik wil de hoogwaardigheidsbeklеders in de kerk luid en duidelijk horen zeggen: ‘We geloven je. Je vertelt geen fabels. Je bent geen fantast. Jouw verhaal is waar.’’

Dit artikel is geschreven doorJan StevensGepubliceerd op 2 januari 2026, 03:00

“Zou het kunnen dat ik u herken van op tv?” Het is een vraag die Lieve Soens in het najaar van 2025 wel vaker moest beantwoorden. Sinds ze haar verhaal in de VTM-reeks *De nonnen* vertelde, spreken wildvreemden haar aan op straat of in de supermarkt. Mensen drukken hun bewondering uit voor haar moed en openhartigheid. Een vrouw vertrouwde haar toe dat ze zich na haar getuigenis liet ontdopen. “Ik stond aan te schuiven aan de kassa en ze herkende me aan de tattoo op mijn arm.” Iemand anders vond het straf hoe sereen Soens op televisie overkwam. “Ze voegde eraan toe: ‘Ik wil niets meer met de kerk te maken hebben.’”

In *De nonnen* was te zien hoe de Zusters Kindsheid Jesu van ‘Tehuis Tamar’ in Lommel, de zogenaamde blauwe nonnen, in de tweede helft van de 20ste eeuw ongehuwde moeders dwongen hun kinderen ter adoptie af te staan. Ook Lieve Soens en haar biologische moeder werden slachtoffer van die kinderhandel. Het was niet de eerste keer dat Lieve getuigde over wat haar is overkomen. Dat deed ze al eerder in de podcast *Kinderen van de kerk* en in mijn boek *Zusters zonder liefde*. Maar het was pas toen ze samen met andere overlevers in *De nonnen* in beeld kwam, dat er publieke beroering volgde.

“De impact van televisie is enorm”, vindt ook Soens. “Slachtoffers van misbruik in de kerk en van adoptiefraude komen nu met hun verhalen naar mij. Ze durven er nog steeds niet openlijk mee naar

buiten te treden en vragen me om raad. Dat is soms zwaar om dragen. Ik ben geen therapeut en soms verwijs ik hen door naar professionals die ook mij geholpen hebben. Vorige week nog zocht een jongen contact met een geschiedenis die als twee druppels op de mijne lijkt. Ook hij werd als baby door de nonnen van Tamar weggenomen van zijn moeder en ter adoptie aangeboden. Nu hij zelf vader geworden is, spoken er vele vragen door zijn hoofd."

Baby van 1 miljoen frank

Lieve Soens is geboren op 8 april 1974 om 21 uur in Clinique Villette, Malo-les-Bains, Duinkerke. Tenminste, dat denkt ze, want: "In dat ziekenhuis namen ze nogal een loopje met de waarheid."

Haar hoogzwangere tienermoeder was door haar ouders bij de blauwe nonnen in Lommel gedropt. "Die wisten wel raad met 17-jarige meisjes die ongewenst zwanger raakten."

Tehuis Tamar, 'opvanghuis voor ongehuwde moeders', was een onderdeel van het Maria Middelares ziekenhuis van Lommel. Ook al was daar een materniteit, toch werd Soens' in barensnood verkerende geboortemoeder tegen een rotvaart naar het Noord-Franse Malo-les-Bains gereden om daar anoniem te gaan bevallen. Na de bevalling met keizersnede in Clinique Villette lieten de zusters een dode baby zien. Niet veel later werd Lieve, levend en wel, naar België gesmokkeld en voor 1 miljoen Belgische frank verkocht aan haar adoptieouders.

Over die mensen wil ze geen kwaad woord kwijt: "Ik ben er zeker van dat mijn ouders te goeder trouw handelden, alleen hebben ze nooit stilgestaan bij de traumatische gevolgen voor hun adoptiekinderen."

Een miljoen frank was in 1974 een enorm bedrag. "Mijn ouders waren zelfstandig ondernemers. Ze hadden een drukkerij in Kortrijk, werkten keihard en verdienden goed hun boterham. Hoe meer je als adoptieouder aan de zusters van Tamar
'doneerde', hoe meer eisen je over je nieuwe baby kon stellen. Een tante wilde ook via Tamar adopteren, alleen was zij niet kapitaalkrachtig. Zij kreeg een adoptiezoon met een beperking."

Schaamte

Soens heeft een broer en een zus. "Toen we als kind ons reispaspoort kregen, viel ons iets op. We hadden alle drie een rare geboorteplaats: Malo-les-Bains, Charleroi en Sint-Joost-ten-Node. Onze oudste broer wist ons te vertellen dat we geadopteerd waren. Ik was nog jong en ervaarde dat toen niet echt als een schok. De consequenties drongen nog niet tot me door. Pas rond mijn 12de begon het te knagen."

2025 was het jaar waarin Soens afscheid moest nemen van haar broer. "Hij was te vondeling gelegd en mijn ouders namen hem eerst op als pleegkind", zegt ze. "Later adopteerden ze hem. Hij doorliep een moeilijk parcours en worstelde met mentale problemen. Zolang mijn mama er was, zorgde ze voor hem en ondersteunde hem. Twintig jaar geleden stierven mijn beide adoptieouders. Mijn broer ging door een diep dal waar hij nooit meer uit kon klauteren. Hij hoorde stemmen, raakte in een psychose en werd voor iedereen onherkenbaar."

Op zijn 58ste koos hij voor euthanasie. Hij bracht Lieve niet op de hoogte en nam geen afscheid van haar. "Hij stierf alleen, enkel in het bijzijn van zijn arts. Nadat ik had gehoord dat hij overleden was,

zocht ik contact met de dokter. Die vertelde me dat hij vredig gestorven was. En dat mijn broer ons niets had laten weten omdat hij zich schaamde.”

Mensenhandel

Als kind bracht Lieve Soens in de vakanties veel tijd door in het huis in Oostduinkerke aan zee van haar dooppeter en -meter Gerard en Mieke. “Zij overstelpten me dan altijd met geschenken. Mieke en Gerard baatten een succesrijke keten van schoenwinkels uit en waren erg rijk. Hun eerste winkel openden ze in het Oost-Vlaamse Sinaai.” In Oostduinkerke maakte Lieve toen ook kennis met de directrice van Tamar Lommel, zuster Marie-Johanne. “Mieke en Marie-Johanne waren goede vriendinnen. De directrice van Tamar kende dus ook mij goed. Mijn doopmeter en -peter maakten deel uit van het adoptienetwerk rond de Zusters Kindsheid Jesu. Ze verdeelden en leverden baby’s over het hele land. Soms gaven ze een groot feest in hun huis in Oostduinkerke en de blauwe nonnen waren dan altijd prominent aanwezig.

“Als kind ving ik flarden van adoptieverhalen op. Alleen drong de ware betekenis ervan toen nooit tot me door. Pas sinds de bal rond mijn eigen adoptie aan het rollen ging, krijgen die flarden steeds meer context. ‘Shit, ja, het is niet voor niets dat Gerard continu van Lommel naar Duinkerke reed en terug.’ De hoogzwangere meisjes mochten onderweg geen persweeën krijgen, onder geen enkel beding. Want een kind mocht zeker niet in België geboren worden. Het móést in dat Franse ziekenhuis het levenslicht zien: alleen dan kon het geregistreerd worden als geboren *sous X*. Vervolgens werd het terug naar België gesmokkeld. Baby’s waren zo interessante handelswaar.”

De blauwe zusters van Tamar maakten zich schuldig aan mensenhandel en Soens’ dooppeter en -meter waren hun medeplichtigen. “Gerard en Mieke waren diepgelovige katholieken. Ik twijfel er niet aan dat ze er ook diep van overtuigd waren goed werk te verrichten met hun hand- en spandiensten voor de nonnen. Ze voelden zich barmhartige samaritanen. Al sprak Mieke wel over ‘hoeren’ als ze het over de zwangere meisjes en vrouwen van Tamar had. Het zou me niet verwonderen dat dooppeter Gerard degene was die in april 1974 mijn biologische moeder met het Renaultje van de nonnen van Tamar naar Duinkerke bracht. De chauffeur van dienst kon toen ook zuster Alice Ballet geweest zijn. Ook zij reed vaak heen en weer naar Malo-les-Bains. Of de medeplichtige Lommelse gynaecoloog Hendrik D. De enige die dat vandaag nog met zekerheid weet, is mijn geboortemoeder.”

Siciliaanse roots

Rond haar 30ste ging Soens via het internet op zoek naar haar biologische moeder. “Ik vertelde over die zoektocht aan journalisten van verschillende kranten, ook van Franse. Tot iemand me via Messenger een bericht stuurde: ‘Ik weet wie jouw mama is.’”

Maar het contact herstellen lukte niet. “Mensen in haar omgeving willen niet dat ze me ontmoet. Ik hoorde dat zij bang is dat ik uit zou zijn op haar erfenis. Terwijl geld me absoluut niet interesseert. Het kán trouwens ook niet, want een kind dat volledig geadopteerd is, heeft nooit recht op een erfenis van een biologische ouder. Het gaat mij louter om erkenning.”

In de briefwisseling met de advocaat van haar biologische moeder las Soens een passage die haar helemaal dooreen schudde: ‘Onmiddellijk na de geboorte werd haar *(de geboortemoeder, JS)*

meegedeeld dat haar kindje overleden was, waardoor zij het kind niet kon en mocht zien. Vele jaren heeft mijn cliënte hier moeten mee leven.’

Soens is ook op zoek naar haar biologische vader. Afstammingsonderzoek bracht het voorbije jaar aan het licht dat die Siciliaanse roots heeft. “Via mijn DNA weet ik zelfs uit welk dorpje in Sicilië zijn voorouders stammen. Alleen heb ik hem met die informatie nog lang niet gevonden. Uit de briefwisseling met de advocaat van mijn biologische moeder weet ik dat mijn geboortevader in Deinze woont. Een Siciliaan in Deinze dus.”

Meteen na Soens’ getuigenis in *De nonnen* stuurde de zoon van de zus van haar biologische moeder een bericht. “Het was de eerste keer dat we contact met elkaar hadden. Mijn nieuwe neef is een heel lieve man. Hij was helemaal van zijn melk. Tot
aan *De nonnen* wist hij niet van mijn bestaan. We spraken elkaar urenlang via Zoom. Hij heeft zelf een dochtertje en kan niet begrijpen waarom zijn tante – mijn moeder – me niet wil ontmoeten. ‘Ik wil met haar gaan praten’, zei hij. Of dat iets zal uithalen, weet ik niet. Het contact met mijn neef is hartverwarmend, alleen blijft het voorlopig volstrekt onduidelijk of het voor een doorbraak zal zorgen. Want het feit dat ik besta, blijft erg moeilijk liggen bij de mensen rond mijn geboortemoeder.”

Ontvoering

In de zomer van 2024 maakte Lieve Soens een afspraak in het politiekantoor van Harelbeke om aangifte te doen van haar eigen ontvoering. “Dat is ook precies wat er in 1974 gebeurde”, zegt ze. “Ik werd als pasgeboren baby door de nonnen in
Frankrijk ontvoerd en de grens overgesmokkeld om in België verkocht te worden.”

Met lood in de schoenen stapte Soens op een zaterdagnamiddag het politiecommissariaat binnen. Ze had zich goed voorbereid en haar hele dossier meegenomen. Maar wat volgde, was een koude douche. “Ik begon mijn verhaal en werd gewoon uitgelachen door die twee agenten aan de andere kant van de tafel. Alles wat ik zei, trokken ze in twijfel: ‘U fantaseert.’ Ze getroosten zich niet eens de moeite om notities te nemen.”

Lieve Soens: ‘Ik voelde de grond onder mijn voeten wegzakken: mijn zaak is verjaard en wordt verticaal geklasseerd.’Bron *Irene Van Impe*

Gedesillusioneerd verliet Soens het politiekantoor. Voor de zoveelste keer voelde ze zich niet geloofd. “Terug thuis schreef ik meteen een mail naar de korpschef. Zijn antwoord volgde snel: hij beloofde een onderzoek naar dat bizarre gesprek. Twee dagen later kreeg ik telefoon van een vrouwelijke politie-inspecteur gespecialiseerd in gevoelige zaken. Ze wou me dringend spreken. Diezelfde dag nog zat ik opnieuw in het politiekantoor om mijn verhaal te doen. Dat was een totaal andere ervaring: vier uur lang luisterde de inspecteur aandachtig. Ze kopieerde mijn hele dossier en bezorgde een uitgebreid verslag aan het Openbaar Ministerie.”

Een paar maanden later lag er een brief van datzelfde Openbaar Ministerie op Soens’ deurmat. “Ik voelde de grond onder mijn voeten wegzakken: mijn zaak is verjaard en wordt verticaal geklasseerd. Ik kan dat besluit allicht nog aanvechten, maar als je dat in je eentje moet doen, is dat niet eenvoudig.”

Herdenkingsdag

In november nam Soens in Brussel deel aan een herdenkingsdag voor overlevers van misbruik in de kerk. “Op de uitnodiging stond dat het evenement plaatsvond in de basiliek van Koekelberg”, zegt ze. “Voor sommige slachtoffers die ik ken, was dat een onoverkomelijke hindernis. Een kerkgebouw roept immers te veel associaties op met het misbruik uit hun jeugd. Toch was het een heel mooie bijeenkomst. Ze vond niet in de kerk plaats, maar in een bijgebouw. Ik werd heel stil van dat prachtige werk *Esse est percipi* van kunstenares Ingrid Rosschaert. Een glazen beeld dat een doopkleedje voorstelt, als teken van kinderlijke onschuld aangetast door misbruik. Mijn dochter vergezelde me die dag. We waren elkaars steun en toeverlaat. Want alles wat ik meemaakte, heeft ook impact op haar leven. De voorbije jaren groeide er een ijzersterke band tussen ons.”

Voor Soens was de herdenkingsdag in Brussel emotioneel zwaar om dragen. “Tegelijkertijd was die dag ook heel heilzaam. Want je voelt dan hoe mensen elkaar steunen. De organisatie was in handen van Mensenrechten in de Kerk. Stichter en bezieler Rik Devillé kondigde er zijn afscheid aan, wat die bijeenkomst een extra dimensie gaf. Ik weet dat niet iedereen een even grote fan van Rik is, maar volgens mij heeft hij alleen maar goede bedoelingen. Op die herdenkingsdag was er niemand van de kerk.”

Verwacht Lieve Soens dan nog iets van dat instituut? “Ja. Ik wil dat de bisschoppen luid en duidelijk tegen mij en alle andere overlevers zeggen: ‘We geloven je. Je vertelt geen fabels. Je bent geen fantast.’ Dat ze ons met andere woorden écht erkennen, in alle kranten laten optekenen en in alle talkshows op tv komen vertellen: ‘Lieve Soens en die vele andere overlevers zijn geen leugenaars. Hun verhalen zijn helemaal waar.’”